DOMINANTAN NAČIN RJEŠAVANJA SUKOBA S OBZIROM NA VRSTU ODNOSA

Maria Abramović i Ema Jurković

(mabramovic@student.uniri.hr, ejurkovic@student.uniri.hr)

Studentsko znanstveno-istraživački rad

Odsjek za psihologiju, Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci (FFRI)

Rad je nastao u sklopu kolegija: Primijenjeni nacrti istraživanja (3.godina prijediplomskog studija), voditeljice izv. prof. dr. sc. Petra Anić

Rijeka, lipanj 2025.

Sažetak

Provedeno je istraživanje u cilju ispitivanja razlika u načinu rješavanja sukoba s obzirom na vrste međuljudskih odnosa. Istraživanje je provedeno putem online upitnika te su u njemu sudjelovale 123 osobe (M = 23, Ž = 100) raspona dobi od 15 do 72 godine (M = 24.76, SD = 9.25). Ispitanicima je bilo zadano da se prisjete određene situacije sukoba s bliskom osobom. Potom su na temelju te situacije ispunjavali Upitnik stilova rješavanja sukoba. Za analizu rezultata provedene su četiri jednosmjerne analize varijance. Nije dobiven statistički značajan glavni efekt vrste odnosa u konfliktnom i popustljivom stilu, no jest u pozitivnom stilu i stilu povlačenja/odustajanja. Pozitivan stil je značajno dominantniji u partnerskim i prijateljskim odnosima naspram u odnosima sa skrbnikom, dok je stil povlačenja/odustajanja statistički značajno dominantniji u odnosima sa skrbnikom nego u prijateljskim odnosima. U analizi kovarijance pokazano je da spol ispitanika, spol osobe u situaciji sukoba te kohabitacija ispitanika i osobe u sukobu nisu značajni kovarijati. Rezultati provedenog istraživanja impliciraju da korišteni stil rješavanja sukoba ovisi o vrsti međuljudskog odnosa između osoba u konfliktu.

Ključne riječi: sukob, međuljudski odnos, stilovi rješavanja sukoba, CRSI upitnik

CC BY

Uvod

Sukobi su učestali dio ljudskih odnosa, kako između pojedinaca, tako i unutar i između grupa. Javljaju se u svim područjima života, uključujući obitelj, posao, društvo te lokalnu i globalnu razinu. Stoga, upravljanje sukobima je ključna sposobnost svake osobe. Ljudi se uvelike razlikuju u svojim emocionalnim i bihevioralnim reakcijama na sukob i trebaju naučiti kako se učinkovito ponašati u različitim konfliktnim situacijama. To zahtijeva procjenu konfliktne situacije zatim odabir strategije koja odgovara ciljevima osobe. U većini situacija suradnja će biti najkorisnija, no ona je ujedno i najveći izazov u tim situacijama. Stoga se naglašavaju konstruktivne strategije upravljanja sukobima, uključujući izgradnju povjerenja i metode konstruktivne polemike (Elgoibar i sur., 2017).

Različiti autori razradili su brojne tipologije načina reagiranja partnera pri rješavanju sukoba. Na primjer, Thomas i Kilmann (1975) razlikuju pet osnovnih stilova ponašanja u sukobima, ovisno o usmjerenosti osobe na postizanje osobnog cilja ili očuvanje odnosa. Prva je strategija borba/nadmetanje koja je prvenstveno usmjerena na postizanje vlastitog cilja bez obzira na posljedice za drugu osobu i odnos. Drugo, odustajanje/prilagođavanje je strategija koja je prvenstveno usmjerena na očuvanje odnosa naglašavanjem područja slaganja, uz odustajanje od svojih interesa. Treća je izbjegavanje, odnosno strategija u kojoj osoba odgađa razgovor o problemu, ignorira ili negira postojanje problema te fizički ili psihički napušta sukob, najčešće zbog straha od posljedica sukoba. Četvrta je strategija kompromis u kojoj je osoba spremna radi čuvanja odnosa smanjiti vlastite želje i prihvatiti zadovoljavanje samo dijela svojih potreba. Naposljetku, zajedničko rješavanje problema označava strategiju u kojoj obje strane u sukobu istovremeno nastoje očuvati odnos i pronaći zajedničko rješenje s kojim će biti zadovoljne. Ovaj model temelji se na naporu i suradnji obje strane u sukobu, koje su usmjerene na utvrđivanje problema i pronalaženje rješenja (Kokorić i Matković, 2022).

S druge strane, Kurdek (1994) razlikuje četiri stila rješavanja sukoba u partnerskim odnosima: pozitivno rješavanje problema koje se temelji na kompromisu, pregovaranju i zajedničkom rješavanju problema; konfliktni stil koji uključuje napade na osobu, gubitak kontrole i agresiju; stil povlačenja/odustajanja koji uključuje odbijanje razgovora s partnerom, zatvaranje u sebe, dugotrajnu šutnju i distanciranje od partnera te stil popuštanja koji se odnosi na prihvaćanje partnerovih argumenata i odustajanje od svojih ciljeva ili stajališta.

Prema modelu socijalnog polja rješavanja sukoba koji izlažu Harrison i Muhamad (2018), hoće li i kako će osoba stupiti u sukob ovisi o brojnim socijalnim i interpretativnim dimenzijama, kao što su ovisnost/neovisnost, sličnosti/razlike, jednakost/nejednakost, simetrija/asimetrija i normativne informacije. Ove dimenzije društvenih i interpretativnih struktura baziraju se na moći koju osobe u sukobu imaju te na njihovoj bliskosti. Navedene dimenzije variraju među odnosima i utječu na to kako će se vjerojatno odvijati upravljanje sukobom.

Različita istraživanja (Lim i Yazdanifard, 2012) pokazuju da se korištena strategija rješavanja sukoba može razlikovati ovisno o vrsti odnosa osoba u konfliktu. Na primjer, kod sukoba s roditeljima, često je cilj pobijediti u svađi te nerijetko dolazi do povlačenja jedne strane iz sukoba (Creasey i sur., 1999), dok se s bliskim prijateljima i romantičnim partnerima sukob obično rješava pregovorima i kompromisim (Laursen i Collins, 1994). Cilj ovog istraživanja bio je ispitati razlike u načinu rješavanja sukoba s obzirom na vrste međuljudskih odnosa.

Hipoteze istraživanja:

1. Očekuje se glavni efekt vrste odnosa na način rješavanja sukoba, pri čemu će konfliktni stil biti dominantniji u partnerskom odnosu i odnosu sa skrbnikom nego u prijateljskom odnosu, dok se ne očekuje razlika između partnerskog i odnosa sa skrbnikom.

2. Pozitivan stil bit će dominantniji u partnerskom i prijateljskom odnosu nego u odnosu sa skrbnikom, dok se ne očekuje razlika između partnerskog i prijateljskog odnosa.

3. Stil povlačenja/odustajanja bit će dominantniji u odnosu sa skrbnikom nego u partnerskom i prijateljskom odnosu, dok se ne očekuje razlika između partnerskog i prijateljskog odnosa.

4. Popustljiv stil bit će dominantniji u odnosu sa skrbnikom nego u partnerskom i prijateljskom odnosu, dok se ne očekuje razlika između partnerskog i prijateljskog odnosa.

Metoda

Ispitanici

U istraživanju su sudjelovale 123 osobe, od čega 100 ženskog te 23 muškog spola. Postotak ispitanika ispod dobi od 30 godina iznosi 87 %, a raspon dobi ispitanika je od 15 do 72 godine (M = 24.76, SD = 9.25).

Instrumenti

Upitnik općih podataka

Upitnikom općih podataka prikupljeni su podaci o dobi i spolu ispitanika. Uz to, ispitana je i vrsta odnosa u situaciji sukoba (odnos s romantičnim partnerom (partnerski), odnos sa skrbnikom ili prijateljski odnos), spol osobe s kojom se ispitanik sukobio te status stanovanja ispitanika s tom osobom.

*Upitnik stilova rješavanja sukoba (*engl. *Conflict Resolution Style Inventory*, CRSI, Kurdek, 1994*)*

Upitnik ispituje učestalost korištenja određenog stila rješavanja sukoba u partnerskim odnosima. Sam upitnik sastoji se od ukupno 16 čestica, a ispitanik izražava stupanj slaganja za svaku od tvrdnji na Likertovoj skali procjene (1 - nikada, 5 - vrlo često). Upitnik se sastoji od sveukupno četiri subskale koje opisuju korištenje određenog stila rješavanja sukoba. Viša prosječna vrijednost na pojedinoj subskali upućuje na dominantnije korištenje pojedinog stila rješavanja sukoba.

1. Subskala konfliktnog stila (engl. *conflict engagement*) sastoji se od četiri čestice - 1, 5, 9 i 13 (primjer čestice: "Započinjem na-

padati partnera/icu na osobnoj razini"). Cronbach alpha za subskalu konfliktnog stila iznosi α = .75.

2. Subskala pozitivnog stila rješavanja problema (engl. *positive problem solving*) sastoji se od čestica 2, 6, 10 i 14 (primjer čestice: "Fokusiram se na rješavanje trenutnog problema"). Koeficijent internalne konzistencije za subskalu pozitivnog stila iznosi α = .83.

3. Subskala stila povlačenja/odustajanja (engl. *withdrawal*) sastoji se od čestica 3, 7, 11 i 15 (primjer čestice: "Šutim kroz duži period"). Cronbach alpha koeficijent za ovu subskalu iznosi α = .72.

4. Subskalu popustljivog stila (engl. *compliance*) čine čestice 4, 8, 12 i 16 (primjer čestice: "Nisam spreman/spremna boriti se za sebe"). Cronbach alpha za subskalu popustljivog stila iznosi α = .78.

Postupak

Istraživanje je provedeno tijekom travnja akademske godine 2024./2025. Provedeno je primjenom online upitnika. Ispitanici su prikupljeni putem zadatka na nastavi, metodom snježne grude, a molba za sudjelovanje u istraživanju podijeljena je i na raznim društvenim mrežama (npr. *Facebook, Twitter/X*). Procijenjeno vrijeme ispunjavanja upitnika iznosilo je približno šest minuta. U prvom dijelu istraživanja sudionicima je zadatak bio prisjetiti se jedne situacije sukoba s njima bliskom osobom. Sukob se trebao odnositi na partnera, skrbnika ili prijatelja, pri čemu su sudionici mogli odabrati nedavni ili raniji događaj. U svrhu poticanja prisjećanja postavljena su pitanja poput: „Koji je bio tijek sukoba?" i „Kako ste se ponašali tijekom sukoba?". Nakon toga, od ispitanika je zatraženo da zabilježe o kojoj je vrsti odnosa bilo riječ (partnerski, odnos sa skrbnikom ili prijateljski), svoju dob i spol, spol osobe u situaciji sukoba te njihov status stanovanja s tom osobom. Za kraj, na temelju odabrane situacije sukoba, ispitanici su ispunjavali CRSI upitnik, procjenjujući na skali od 1 (*nikada*) do 5 (*vrlo često*) svoje slaganje sa 16 čestica.

Rezultati

Provedeno je istraživanje kako bi se ispitao dominantan način rješavanja sukoba (konfliktni stil, pozitivan stil, povlačenje/odustajanje, popustljiv stil) s obzirom na vrstu međuljudskih odnosa (partner, skrbnik ili prijatelj).

Najprije su izračunati osnovni deskriptivni parametri za sve mjere korištene u istraživanju. Normalnost distribucije provjerena je upotrebom Shapiro-Wilk testa. Dobiveno je da rezultati pojedinih varijabli odstupaju od normalne distribucije. No, budući da su vrijednosti simetričnosti i spljoštenosti bile u rasponu od -2 do 2, izračunate su aritmetičke sredine kao mjere centralne tendencije te standardne devijacije kao mjere raspršenja (Tabachnick i Fidell, 2013). Prikaz tih vrijednosti uz indekse simetričnosti i spljoštenosti, prikazani su u Tablici 1. u nastavku.

Tablica 1.

Deskriptivne statističke vrijednosti načina rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskog odnosa (N = 123)

	Vrsta odnosa	*M*	*SD*	Indeks simetričnosti	Indeks spljoštenosti
Konfliktni stil	Partnerski	9.80	4.24	0.61	-0.62
	Sa skrbnikom	10.62	3.35	0.19	-0.41
	Prijateljski	9.36	3.65	0.22	-0.40
Pozitivan stil	Partnerski	15.08	3.40	-0.35	-0.38
	Sa skrbnikom	12.69	3.59	-0.13	0.37
	Prijateljski	14.96	3.16	-0.30	-0.94
Stil povlačenja/ odustajanja	Partnerski	10.85	3.84	0.33	-0.16
	Sa skrbnikom	11.92	4.17	-0.00	-0.72
	Prijateljski	9.84	3.28	0.55	0.03
Popustljivi stil	Partnerski	9.13	4.03	0.62	-0.14
	Sa skrbnikom	9.21	4.11	0.64	-0.06
	Prijateljski	8.50	3.29	0.57	-0.50

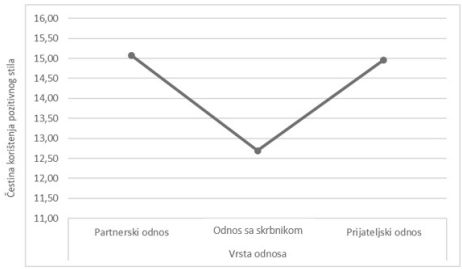
Dominantan način rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskih odnosa

Provedene su četiri jednosmjerne analize varijance s nezavisnim skupinama ispitanika kako bi se ispitao dominantan način rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskih odnosa. Ni u konfliktnom ni popustljivom stilu nije dobiven statistički značajan glavni efekt vrste odnosa, dok je isti dobiven u pozitivnom stilu (F (2,120) = 6.29, $p < .01$) i stilu povlačenja/odustajanja (F (2,120) = 3.17, $p < .05$).

Tukeyovim Post Hoc testom dobiveno je da je pozitivni stil statistički značajno izraženiji u partnerskim (M = 15.08, SD = 3.40) i prijateljskim odnosima (M = 14.96, SD = 3.16) nego u odnosima sa skrbnikom (M = 12.69, SD = 3.59). Nije dobivena statistički značajna razlika u dominantnosti pozitivnog stila između partnerskih i prijateljskih odnosa. Na Slici 1. u nastavku prikazana je razlika u učestalosti korištenja pozitivnog stila rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskog odnosa.

Slika 1.

Prosječna učestalost korištenja pozitivnog stila rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskog odnosa

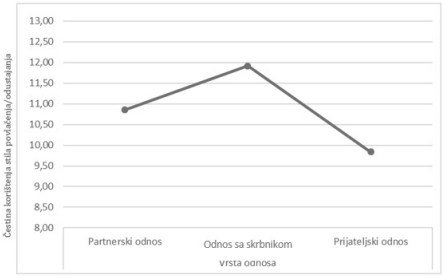


Grafički prikaz prikazuje kako je pozitivni stil rješavanja sukoba manje učestao u odnosima sa skrbnikom naspram u prijateljskim i partnerskim odnosima.

Tukeyovim Post Hoc testom dobiveno je da je stil povlačenja/odustajanja statistički značajno dominantniji u odnosima sa skrbnikom (M = 11.92, SD = 4.17) nego u prijateljskim odnosima (M = 9.84, SD = 3.28). Nije dobivena statistički značajna razlika između prijateljskih odnosa i odnosa sa skrbnikom u dominantnosti stila povlačenja/odustajanja. Na slici 2. u nastavku prikazana je razlika u učestalosti korištenja stila povlačenja/odustajanja u rješavanja sukoba s obzirom na vrstu međuljudskog odnosa.

Slika 2.

Prosječna učestalost korištenja stila povlačenja/odustajanja s obzirom na vrstu međuljudskog odnosa



Grafički prikaz prikazuje kako je stil povlačenja/odustajanja učestaliji kod odnosa sa skrbnikom u usporedbi s prijateljskim odnosom.

U analizi kovarijance pokazano je da spol ispitanika, spol osobe u situaciji sukoba te status stanovanja ispitanika i osobe u sukobu nisu značajni kovarijati.

Diskusija

Provedeno je istraživanje kako bi se ispitao dominantan način rješavanja sukoba (konfliktni stil, pozitivan stil, povlačenje/ odustajanje, popustljivi stil) s obzirom na vrstu međuljudskih odnosa (partner, skrbnik ili prijatelj). Dobiveni rezultati djelomično su u skladu s hipotezama postavljenim u istraživanju. Rezultati pokazuju da je pozitivni stil rješavanja sukoba dominantniji u partnerskim i prijateljskim odnosima u usporedbi sa odnosima sa skrbnikom te pokazuju da je stil povlačenja/ odustajanja dominantniji u odnosu sa skrbnikom u usporedbi s prijateljskim odnosom, no ne i u usporedbi s partnerskim odnosom. Nadalje, nije dobiven statistički značajan glavni efekt vrste odnosa u konfliktnom stilu i stilu popuštanja.

Statistički značajno češće korištenje pozitivnog stila rješavanja sukoba u prijateljskim i partnerskim odnosima nego u odnosima sa skrbnikom može se objasniti važnom emocionalnom ulogom koju prijatelji i partneri predstavljaju u životima ljudi. Sposobnost održavanja bliskih odnosa s prijateljima i romantičnim partnerima dosljedno je povezana s pozitivnim mentalnim zdravljem adolescenata (Armsden i Greenberg, 1987, prema Creasey i sur., 1999) i samopoštovanjem (Connolly i Konarski, 1994, prema Creasey i sur., 1999). Teoretizira se da je jedan od razloga zašto se adolescenti nose s vršnjačkim sukobom na takav način, njihova spoznaja da eksplozivni ispadi, dominacija ili iznenadno povlačenje mogu ozbiljno ugroziti razvoj odnosa s figurama privrženosti izvan obiteljskog sustava (Laursen i Collins, 1994, prema Creasey i sur.,

1999) te se stoga čini da je umijeće pregovaranja u sukobima posebno kritično za održavanje bliskih odnosa s vršnjacima tijekom adolescencije (Creasey i sur., 1999).

Značajno češće korištenje stila povlačenja/odustajanja u odnosu sa skrbnikom u usporedbi s drugim odnosima može se objasniti željom za neovisnošću. Kako adolescenti prelaze u odraslu dob, prirodno traže više autonomije i osjećaja vlastitog ja, što ih može dovesti do distanciranja od autoriteta i utjecaja roditelja. Osim toga, neslaganja i sukobi s roditeljima mogu izazvati negativne emocije poput srama, frustracije i neugode, što tinejdžerima olakšava povlačenje umjesto uključivanja u konflikt (Branje i sur., 2009). Istraživanja pokazuju da adolescenti koji se povlače tijekom sukoba i pokazuju ravnodušan stav potkopavaju svoj potencijal za korištenje pozitivnih strategija upravljanja sukobima u budućnosti. Njihovo distancirano ponašanje može negativno utjecati i na kvalitetu odnosa s roditeljima. Pokazalo se da povlačenje u međuroditeljskim sukobima ima ozbiljan utjecaj na obiteljsku klimu i psihosocijalno funkcioniranje djece putem procesa emocionalne nedostupnosti (Sturge-Apple i sur. 2006, prema Missotten i sur., 2017).

Nadalje, u ovome istraživanju nije dobiven značajan efekt vrste međuljudskog odnosa na korištenje konfliktnog stila. Ovi rezultati mogu se potencijalno objasniti modelom socijalnog polja rješavanja sukoba (Harrison i Muhamad, 2018). Prema modelu, jednaka moć i resursi vjerojatno će olakšati raspravu i zajedničko donošenje odluka jer postoji manje mogućnosti za silu ili prisilu. Drugim riječima, relativna jednakost obje strane u sukobu sprječava jednu stranu da stekne prednost u destruktivnijim oblicima upravljanja sukobima i olakšava angažirane i suradničke pristupe rješavanju. S obzirom na to da je velik broj ispitanika pripadao kategoriji mladih odraslih ljudi, moguće je da su smatrali sve ponuđene odnose (uključujući odnos sa skrbnikom) socijalno jednakima sa samim sobom, što je moglo smanjiti učestalost korištenja konfliktnog stila. Također, neke čestice subskale konfliktnog stila (npr. "Izgovarao/la sam uvrede i sarkastične primjedbe usmjerene na osobu") ispitivale su ponašanje koje se može smatrati socijalno nepoželjnim, što je moglo dovesti do toga da su ispitanici modificirali svoje odgovore kako bi njihovo ponašanje bilo u skladu sa socijalno poželjnim normama.

Nadalje, u ovom istraživanju nije dobiven značajan efekt vrste međuljudskog odnosa na korištenje stila popuštanja. Ovi rezultati mogu se objasniti nalazima u istraživanju koje su provele Kokorić i Marković (2022) koji pokazuju da niske razine samopoštovanja rezultiraju češćim korištenjem stila popuštanja u sukobima. S obzirom na to da u provedenom istraživanju nismo ispitivali mogući utjecaj samopoštovanja, za buduća istraživanja se predlaže dodatna analiza potencijalnih relevantnih faktora, kao što su samopoštovanje i stilovi privrženosti (Creasey i sur., 1999). Uz njih, Reuter i Conger (1995, prema Creasey i sur., 1999) pokazali su da negativna obiteljska klima tijekom adolescencije, koju karakterizira visoka razina sukoba i neprijateljstva, dovodi do više neprijateljskog konfliktnog ponašanja godinu dana kasnije, što implicira važnost ra-

nih iskustava za odluku korištenja određenog stila rješavanja konflikta te se preporučuje da se i ovaj faktor uzme u obzir u budućim istraživanjima.

Ovo istraživanje imalo je neke nedostatke i ograničenja koja bi se trebala uzeti u obzir prilikom osmišljavanja mogućih replikacija. Uz prethodno spomenute potencijalne ometajuće faktore, nije uzeta u obzir ni recentnost konflikta te postoji mogućnost da su ispitanici koji su se prisjetili konflikta koji su iskusili relativno recentno (npr. na dan ispunjavanja) zbog bolje mogućnosti dosjećanja konflikta i potencijalne rezidualne afektivne reakcije označavali ekstremnije odgovore na čestice, dok su ispitanici koji su se prisjetili relativno davnijeg konflikta (npr. prije mjesec dana) označavali umjerenije odgovore. Moguće je i da su se ispitanici dosjetili iznimno bolnog konflikta pa je u specifičnom konfliktu određena strategija bila vjerojatnija od drugih. Nadalje, velik broj istraživanja na ovu temu bavi se konfliktima tijekom adolescencije te su hipoteze ovog istraživanja djelomično bile zasnovane na rezultatima tih istraživanja. Međutim, u provedenom istraživanju uzorak je bio iznimno heterogen po dobi te je moguće da je dob imala utjecaj na strategije suočavanja u konfliktima (što sugeriraju rezultati istraživanja Missotten i suradnika (2017)), stoga se preporučuje da se u budućim istraživanjima uzme u obzir i dob kao potencijalni moderator ili da uzorak istraživanja bude više dobno homogen. Utjecaj dobi na strategije suočavanja nije analiziran u ovom istraživanju zbog ograničene statističke snage istraživanja uvjetovane relativno malim uzorkom ispitanika. Na kraju, potrebno je istaknuti i da uzorak u ovom istraživanju nije bio spolno uravnotežen, odnosno žene su bile znatno zastupljenije od muškaraca. Moguće je da su muškarci i žene skloni pokazivati različite stilove rješavanja sukoba, što ograničava mogućnost generalizacije rezultata na širu populaciju. Stoga se u budućim istraživanjima predlaže korištenje spolno heterogenijeg uzorka.

Zaključak

Provedeno je istraživanje kako bi se ispitao dominantan način rješavanja sukoba (konfliktni stil, pozitivan stil, povlačenje/odustajanje, popustljivi stil) s obzirom na vrstu međuljudskih odnosa (partner, skrbnik ili prijatelj). Rezultati provedenog istraživanja impliciraju da korišteni stil rješavanja sukoba ovisi o međuljudskom odnosu između osoba u konfliktu, odnosno pozitivni stil rješavanja sukoba dominantniji je u partnerskim i prijateljskim odnosima nego u odnosima sa skrbnikom te je stil povlačenja/odustajanja dominantniji u odnosima sa skrbnikom nego u prijateljskim odnosima.

Literatura

Branje, S. J., van Doorn, M., van der Valk, I. i Meeus, W. (2009). Parent–adolescent conflicts, conflict resolution types, and adolescent adjustment. *Journal of Applied Developmental Psychology*, *30*(2), 195-204. https://doi.org/10.1016/j.appdev.2008.12.004

Creasey, G., Kershaw, K. i Boston, A. (1999). Conflict management with friends and romantic partners: The role of attachment and negative mood regulation expectancies. *Journal of Youth and Adolescence, 28*(5), 523-543. https://doi.org/10.1023/A:1021650525419

Elgoibar, P., Euwema, M. i Munduate, L. (2017). Conflict management. *Oxford Research Encyclopedia of Psychology*.

Harrison, T. R. i Muhamad, J. W. (2018). Engagement in conflict: Research and practice (Ur.), *The Handbook of Communication Engagement* (str. 187-204). https://doi.org/10.1002/9781119167600.ch13

Kokorić, S. B. i Matković, L. (2022). Povezanost samopoštovanja s rješavanjem sukoba u partnerskim vezama studenata. *DHS-Društvene i humanističke studije: časopis Filozofskog fakulteta u Tuzli, 19*(19), 711-728. https://doi.org/10.51558/2490-3647.2022.7.2.711

Kurdek, L. A. (1994). Areas of conflict for gay, lesbian, and heterosexual couples: What couples argue about inf luences relationship satisfaction. *Journal of Marriage and the Family*, *56*(4) 923-934. https://doi.org/10.2307/353603

Laursen, B. i Collins, W. A. (1994). Interpersonal conflict during adolescence. *Psychological Bulletin*, *115*(2), 197–209. https://doi.org/10.1037/0033-2909.115.2.197

Lim, J. H. i Yazdanifard, R. (2012). The difference of conflict management styles and conflict resolution in workplace. *Business & Entrepreneurship Journal*, *1*(1), 141-155.

Missotten, L. C., Luyckx, K., Branje, S. J., Hale, W. W. i Meeus, W. H. (2017). Examining the longitudinal relations among adolescents' conflict management with parents and conflict frequency. *Personality and Individual Differences*, *117*, 37–41. https://doi.org/10.1016/j.paid.2017.05.037

Tabachnick, B. G. i Fidell, L. S. (2013). *Using multivariate statistics* (6. izd.). Pearson Education Limited.

Kilmann, R. H. i Thomas, K. W. (1975). Interpersonal Conflict-Handling behavior as reflections of Jungian personality dimensions. *Psychological Reports*, *37*(3), 971–980. https://doi.org/10.2466/pro.1975.37.3.971

Abstract

A study was conducted to examine differences in conflict resolution styles depending on the type of interpersonal relationship. The research was carried out using an online questionnaire and included 123 participants (23 males, 100 females) aged between 15 and 72 years (M = 24.76, SD = 9.25). Participants were instructed to recall a specific conflict situation with a close person. Based on that situation, they completed the Conflict Resolution Styles Inventory. Four one-way analyses of variance were conducted to analyze the data. No statistically significant main effect of relationship type was found for the conflict engagement and compliance styles, whereas significant effects were observed for the positive problem-solving style and the withdrawal/avoidance style. The positive style was significantly more dominant in romantic and friendship relationships compared to relationships with caregivers. while the withdrawal/avoidance style was significantly more dominant in relationships with caregivers than in friendship relationships. An analysis of covariance showed that participant gender, the gender of the person involved in the conflict, and the cohabitation of both individuals were not significant covariates. The results suggest that the conflict resolution style used depends on the type of interpersonal relationship between individuals involved in the conflict.

Keywords: conflict, interpersonal relationship, conflict resolution styles, CRSI scale